

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Odium Dei contra peccatum. cap. 31.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

Dei Odium contra peccatum. Cap. XXXI.

Deus nihil odit nisi peccatum, cum cætera omnia ab ipso sint, & non possit odio habere quicquam eorum quæ ipse fecit, non serpentem venenatum, non crudelium tygrem, non draconem, non aerem pestilentem, non mortem, non infernum, & tamen peccatum summo insequitur odio. Altissimus odio habet peccatores. Odio est Deo impius, & impietas eius. Odisti omnes qui operantur iniquitatem; & vult omnes suos amicos, & viros iustos eodem odio in peccatores ferri armatos, sicut ex his vnus factus secundum cor Dei affirmat; Perfectio odio oderam illos; & vidi præuaricantes & tabescebam. & in matutino interficiebam omnes peccatores terræ, vt disperderem de Ciuitate Domini omnes operantes iniquitatem. Eodem igne ardebant Elias, Phinees, Moses, omnes Prophetae, Apostoli, maximè Paulus. Quinto, facile autem erit inuenienti aduertere ex modis loquendi, quibus sacrae literæ vtuntur, quanta sit hæc Dei derestatio, & odium in peccatum. Plenæ sunt vtriusque Testamenti paginae, attingam pauca loca. Videns Deus quod multa malicia hominum, esset in terra, tacens dolore cordis intrinsecus, pœnitet, ait, me fecisse hominem. Exacerbauit Dominum peccator secundum multitudinem iræ suæ non quæret. Nolite contristare Spiritum sanctum Dei in vobis. Accingite vos cilicij, plangite, & vlulate, quia non est auersa ira furoris Domini à vobis. Et iratus est furore Dominus, & abominatus est hereditatem suam. Pereat Samaria, quoniam ad amaritudinem concitauit Deum suum. Hæc autem ira de Deo dicuntur, vt nihil Deo indignum significet; sed vt Origenes ait, Deus non indecorum iudicauit ea sibi attribuere, propter nostram vtilitatem, sicut solent matres iram ostendere, vt pueros à vitio aliquo deterreant; vel vt ait Hilarius per hos affectus significantur pœnæ peccatoribus aut inflictae, aut infligendae, vt solent homines irati facere. Pœna enim patientis, ira creditur esse decernentis. Denique apparet peccati grauitas, quæ tanta est, vt hæc in Deo, si capax ipse esset efficeret. Et in Euangelio similia de Christo legimus. Videns Ciuitatem

Eccl. 12.
Psal. 5.
Psal. 38.
Psal. 118.
Psal. 100.
Quantum sit Dei odium in peccatum ex modis loquendi Scripturæ.
Gen. 6.
Psal. 10.
Eph. 4.
Hier. 4.
Psal. 105.
Os. 14.
L. 4 contra Celsum.
In psal. 2.

- Luc. 19.* uitatem fleuit super eam. Cumque uidit sacrilegia, que in domo Dei fiebant, ita eum zelus repleuit, vel ut in psalmo est, comedit, ut vendentes, & ementes impetu illo & ardore mirabili eiecerit. In suscitacione Lazari infremuit spiritu, & turbauit semetipsum plane ob causam mortis, quæ est peccatum. Passioni mox proximus cepit cadere, & pauere, & moestus esse, non tam propter imminentes dolores, & cruciatus, quam quod personam in se peccatoris poenitentis assumeret. Sexto ex penis quas Deus peccatoribus infligit, satis, superque apparet, quam sit in eius oculis detestandum peccatum.
- Ioan. 11.* Deus (ait Diuus Petrus) Angelis peccantibus non pepercit, sed rudentibus inferni detractos ad inferiora detruisit. Vide quanta esset dignitas Angelorum, & quanta peccati malitia, ut tam nobiles spiritus, & tam multos perdidit, & æternis cruciatibus puniendos sine ulla uenæ spe tradiderit. Hominem in Paradiso terrestri Dei præceptum præterredientem, uide quam acerbè puniuit, ut expulit de Paradiso, ut morte multauit, ut ad innumeras calamitates cum tota posteritate damnauit. Tempore Noë ob peccata hominum immisit diluuium, & aquis omnes homines perdidit, ac iumenta. Pentapolim igne, ac sulphure succendit, & obruit, & in hoc usque tempus incendij signa, & irati Dei apparent, ut dicitur Sapientia 10. In testimonium nequitia fumigabunda constat deserta terra, & incerto tempore fructus habentes arbores. Populum Israel sapissimè ob varia peccata à Deo grauissimè punitum, omnes Prophetæ prædicant, & historia veteris Testamenti. Ibidem scribuntur inflictæ poenæ in Chaldaeos, Assyrios, Egyptios, Pharaonem, Nabuchodonosor, & multos alios, plena sunt historia huiusmodi exemplis. Huc tendunt omnes minæ quas Deus in utriusque testamenti voluminibus intonat in Impios, ut à peccando deterreat: lege cap. 28. Deut. si non expauescis ad tot maledictiones, quot Deus contra peccatorem intonat, poteris dubitare de duritiæ cordis tui.
- Hebr. 10.* Clamat Paulus horrendum esse incidere in manus Dei uiuentis. Et Deus ipse, Congregabo super eos mala, & flagittas meas complebo in eis. Virgam vigilantem ego uideo, ollam succensam ego uideo. Et quis nouit potestatem iræ tuæ, & præ timore
- Mar. 14.*
- 1. Pet. 2.*
- Quibus penis Deus peccatorem persequatur.

re tuo iram tuam dinumerare, tu terribilis es & quis resistet tibi. Accipiet armaturam zelus illius. Et, iam securis ad radicem arboris posita est. Omnis arbor quæ non facit fructum excidetur, & in ignem mittetur. Væ tibi Corozaim, Væ tibi Bethsaida.

Septimò, sed nulla pœna melius peccati gravitatem explicat, quam pœna inferni æterna præparata Angelis malis, & hominibus eorum sectatoribus vt dicitur apud Isa. Præparata est ab heri Tophet, à rege præparata, profunda, & dilatata, nutrimenta eius ignis & ligna multa, flatus Domini sicut torrens sulphuris succendens eam. Vide hoc loco expositionem D. Hieron. Considera multitudinem pœnarum, quas diues epulo cum esset in tormentis expertus clamat, quia crucior, atrocitatem, earum, æternitatem, ignis ardorem, pœnam sensus in omnibus, & grauiorem pœnam damni, propter quam Dauid, ait, Peccator videbit, & irascetur, dentibus suis fremet, & tabescet, desiderium peccatorum peribit, desiderium planè in homine videndi Deum, qui est hominis finis, quo se videt peccator priuatum in omnem æternitatem, & propter vtramque pœnam tam sensus, quam damni, Christus dixit, ibi erit fletus, & stridor dentium, quam sententiam sæpius legimus à Christo in Euangelijs repetitam, tanquam rem maximè attendendam, quam cordi profundius imprimamus; Considera inquam hanc Dei seuerissimam iustitiam in puniendis peccatoribus, & facile erit peccatorum malitiã amplificare, præsertim si simul adicias quanta sit Dei benignitas, & misericordia, quantus amor eius in hominem, quanta magnitudo beneficiorum, quanta ipsius animæ nostræ pulchritudo & dignitas, sicut, & Angelorù, quantum sit prætium sanguinis quem pro nobis effudit, vt nos redimeret, & cum hæc tanti momenti sint apud ipsum Deum, tamen adeo peccatum odit, vt propter ipsum tot Angelos tot animas, tam grauibus, & æternis pœnis discruciet; hoc plane; argumento est, Deum qui est infinita bonitas, non posse tantam peruersitatem tolerare.

Octauò enormitas peccati fortè ex nulla re magis amplificari potest, quam si consideremus remedium, quod Diuina sapientia adiuuenit ad ipsum tollendum, quod est Deum nostram naturam assumpsisse, & mortem tam atrocem, tamque ignominiosam subiisse, vt peccatis ex rigore iustitiæ satisfaceret, ac remedium efficax adhiberet. Sic Isaias, Nos reputauimus

Psal. 75.

Sap. 5.

Matth. 3.

Matth. 7.

Luc. 10.

Infernus pœna peccati.

Isa. 30.

Luc. 16.

Psal. 111.

Matth. 8.

Ex Christi passione peccati apparet grauitas.

Isa. 53.

V v cum

eum quasi leprosum, & percussum, & humiliatum à Deo, ipse autem attritus est propter scelera nostra, cuius liuore sanati sumus. Et iterum Propter scelus populi mei, percussus eum.

Ser. 3. de Nat. Quare merito Bernardus, Agnosce, inquit, quam graua sint uulnera peccatorum pro quibus necesse fuit Christum Dominum vulnerari, si non essent hæc ad mortem, & ad mortem sempiternam, numquã pro eorum remedio filius hominis moreretur. Notanda est inuentio mira diuina sapientia, & charitatis, unde agnoscamus peccati grauitatem. Volebat amor diuinus triumphare de peccato, de Dæmonibus, de morte; quid fecit? de ipsomet Deo triumphauit, quod optimè expressit Paulus delens aut quod aduersum nos erat chyrographum decreti quod erat contrarium nobis, & ipsum tulit de medio affigens illud cruci, exspolians principatus, & potestates traduxit confidenter, palam triumphans illos in semetipso. Quidnam est illud quod Christus affixit Crucis? Certè suamet carnem diuinam, & hoc modo chyrographum decreti affigere dicitur ac delere. Quomodo triumphauit de inimicis, & peccatis nostris? In semetipso.

Ad Coloss. 2. Idem Paulus, hoc scientes quia uetus homo noster Crucifixus est, ut destruat corpus peccati. Quæso te ueter homo crucifixus est, nouus ne an uetus Adam? Plane Christus nouus homo in cruce positus, crucifigit in nobis ueterem, & destruit corpus peccati. Et ad Cor. eum qui peccatum non nouerat pro nobis peccatum fecit. Quid est Christum à Patre factum esse peccatum pro nobis? Dices hostiam pro peccato, sed plane modus hic loquendi plus quiddam significat, ut potes videre apud Chrysost. significat enim Christum, non solum satisfacisse pro peccato per mortem, sed subiisse mortem acerbissimam, & valde ignominiosam quasi ipse esset uere peccator, imo uerò quasi esset Christus, ipsummet peccatum. Nam si peccatum esset aliqua persona uiua, & esset condemnanda à supremo Iudice, qua pœna damnandum esset? Certè ea qua Christus damnatus est, ut scilicet flagellaretur, conspueretur, blasphemaretur eijceretur, illuderetur, cruci affigeretur cum summa ignominia, etiam latus post mortem transfigeretur. O incredibile peccati sordiditatem, per quam Christus factus est maledictum inquit Paulus, ut nos de maledicto redimeret, factus est pro nobis peccatum, ut nos iustitia Dei fieremus in illo: & tamen post tantum remedium, ac talem medicinam exhibitã audent homines peccata committere, iterum crucifigentes filium

lium Dei in semetipsis, & ostentui habentes. Bone Deus quam poena digni sunt qui etiã num filium Dei conculcauerint, Heb. 10. & sanguinem testamenti pollutam duxerint, in quo sanctificati sunt & spiritui gratiã contumeliam fecerint? merito sanè peccator se ipsum longè Diabolo peiorem reputare debet, ac dicere. Diabolus nulla præcedente peccati vindicta superbiens peccauit, ego visa eius poena, non continens ad peccatũ properaui. Ille in innocentia constitutus, ego restitutus; ille obdurans ad patientem, ego ad blandientem, & sic vterque contra Deum, ille contra non requirentem se, ego contra morientem pro me. Et ecce cuius imaginem horrebam in multis aspicio me horribiliorem. Hæc ex secundo capite, Ad tertium vero Caput, quod includit damna quæ peccatori peccatum infert, imò toti mundo hi loci sequentes pertinent.

De eodem, loci alij ex damnis quibus auro-
thorem suum afficit.
Cap. XXXII.

Primo peccatum in animam admissum, tollit gratiam Dei, quæ quam magnum donum sit vix potest ab aliquo intelligi, nedum explicari: est autem donum quoddam animæ inhærens, vt Paulus docet, qui dedit pignus spiritus in cordibus nostris, per quam gratiam anima viuit vita quadam Diuina Deo præsentem, sicut vitam naturalem corpus ab anima infomante recipit. Ioannes, inquit, scimus quia translati sumus de morte ad vitam. Per hanc homo fit Deo adeo similis, vt Diuus Petrus dicat, magna, & prætiosa nobis promissa donauit, vt per hæc diuinæ esse memos consortes naturæ. fit filius Dei; Ioannes omnis qui diligit ex Deo natus est: Constituitur iustus iustitia Dei, vt Paulus loquitur non iustitia Dei, quæ Deus iustus est, vt perperam exponunt Hæretici, sed quam dat homini Deus, & iustus fit homo per Deum, vt exponit August. At peccati malitia ea est, vt statim his opibus, ac thesauris misere animam expoliet, eidemque mortem afferat expellendo ab ea Deum, licet foris viuat corpus. Nam sicut fulgur vaginam integram interdum relinquit, & ferreum consumit gladium, sic peccatũ vitam animæ spiritualem perimit viuo corpore, & sicut cadaver habet suum esse naturale, non tamè operationes vitæ cum abest anima, sic anima amissa vita gratiæ retinet quidem esse

Peccatũ gratiam Dei tollit.

- 1. Ioan. 3.
- 2. Pet. 1.
- 2. Ioan. 4.

In ps. 118.

V u 2 natu-